

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Сидір Воробкевич

РІДНА МОВА

Мова рідна, слово рідне,
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має.

Як ту мову нам забути,
Котрою учила
Всіх нас ненька говорити,
Ненька наша мила...

Павло Тичина
**Нас сонечко
стрічає...**

Нас сонечко стрічає,
У літечко біжить.
Теплом всіх пригощає,
Струмочком дзюркотить.
І ми радієм разом
Яскравій цій порі.
Багато друзів літо
Приносить дівворі.
Сплітаємо віночок
Із сміху і пісень.
Із друзями проводимо
Ми кожен літній день.
Нас сонечко чарує,
Дарує нам дива.
Яка весела, радісна,
Чудова ця пора!
Я всміхаюсь сонечку:
– Здрастуй, золоте!
Я всміхаюсь квітоньці,
Хай вона цвіте!

Ігор Січовик
Червень

– Я відкриваю двері
Де теплим сонечком **в літо,**
Повітря, небо, землю, води,
Де все росте і плодородить.
Й мені дістанеться роботи:
Лише встигай бур'ян **зігріто**
І проганяти без перерви **полоти**
З плодів жуків, пташок **і черви.**

На обкладинці журналу малюнок Олександра Кошеля.

Літо

Літо, літо золоте
Витіває роси.
Та з пшениченьки плете
Україні коси.

Виглядає з - поміж віт
Вишнями в садочку,
Одяга на цілий світ
Сонячну сорочку.

Ірина Іваненко (Онищенко)
Сонце сипле проміння ласкаве

На стежину, що з трав – степову.
А дівчисько маленьке, цікаве
Розглядає мандрівку нову.
Ось деревця і трави шовкові,
Маленький старий пеньок.
Розлітаються дзвони ранкові
Плететься гарненький вінок.
І тримають малі рученята
Степові різнобарвні квітки.
Захотілось багато нарвати,
Та розсипались квіти з руки.

Розмалюй.

Лель-Анатолій Загрудний
ЛІТО

Літо, літо золоте
Випиває роси
Та з пшениченьки плете
Україні коси.
Виглядає з-поміж віт
Вишнями в садочку,
Одяга на цілий світ
Сонячну сорочку.

«Книги, подібно зброї, мають силу, щоб врятувати
або зруйнувати.»

(Джеймс Фенімор Купер, американський письменник).

Чи знаєте ви, що...

Вже 15 років чеську столицю прикрашає пам'ятник Тарасу Шевченку скульптора Миколи Зноби. Його урочисто відкрив 25 березня 2009 року третій президент України Віктор Ющенко.

Тарас Шевченко

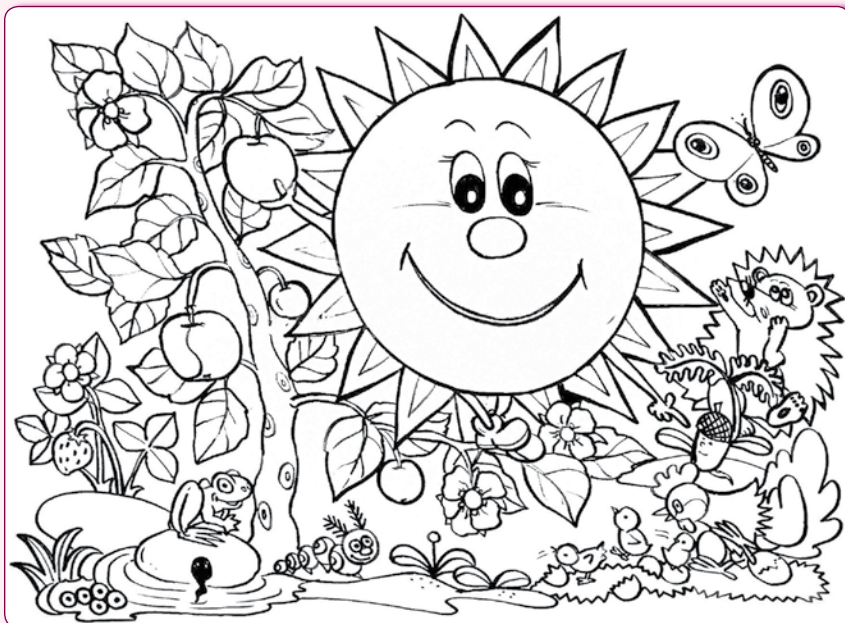
Сонце гріє

Сонце гріє, вітер віє
З поля на долину,
Над водою гне з вербою
Червону калину;
На калині одиноке
Гніздечко гойдає, –
А де ж дівся соловейко?
Не питай, не знає.

Андрій Малишко

Буду я навчатись мови золотої

Буду я навчатись мови золотої
У трави-веснянки, у гори крутої,
В потічка веселого, що постане річкою,
В пагінця зеленого, що зросте смерічкою,
Буду я навчатись мови-блискавиці
В клетоті гарячим кованої криці,
В корневищі пружному ниви колоскової,
Щоб людському щастю дбанок свій надбати,
Щоб раділа з нами Україна-мати,
Щоб не знався з кривдою, не хилився під скрутою
В гніві бився блисками, а в любові – рутюю!

Розмалюй.

Ура-а-а-а ...

У СВІТІ КАЗОК

Казки про тварин зберегли залишки анімістичного світогляду наших предків, які наділяли живих істот людськими рисами. Тому Лисичка-Сестричка, Вовк-Панібрат, Коза-Дереза, Солом'яний Бичок та інші персонажі розмовляють, думають, переживають, співають. Пізніше в казках ішлося не лише про тварин, а й про людей, що зумовило типізацію певних персонажів.. Ці казки закінчуються оптимістично: слабкі завжди перемагають у найскладніших ситуаціях, бо не бояться протистояти грубій силі. У цьому полягає їх виховне значення.

Ліна Костенко

Сунички

Під маленькими ялинками
У смарагдовій траві
Літо виросло суничками –
То по одній, то по дві.
Ой, сестриченко-яличко
Ти не дряпай моє личко,
Я суничок назбираю
Жменьку мамі і собі!

Лисиця і куріпка

(Албанська казка)

Побачила лисиця, що на галявині біля урвища квокче пістрява куріпка, зупинилася й каже:

– Ах, куріпочко, яка ж ти гарненька! Який пишний хвостик, яке пір'ячко... А як ти співаєш!

Куріпка почала квокцяти голосніше.

– Але знаєш, – сказала їй лисиця, – якби ти співала із заплющеними очима, ти б виглядала ще гарнішою... Спробуй, будь ласка, заспівати із заплющеними очима!

Куріпка слухняно заплющила очі й заквокцятила ще голосніше.

А лисиця тихенько підкралася до неї і схопила за хвіст. Куріпка скрикнула і розплющила очі. Але було вже пізно...

Тоді куріпка подумала й сказала: – Ти дуже хитро мене обдурила. Але я гадаю, що ти не дуже чемна. Закладаюся, ти ніколи не кажеш своїм лисеняткам «Смачного», коли приносиш їм на вечерю

птаха, такого як я. Напевно, ти й слова такого не знаєш!

– Та замовкни вже! – не витримала лисиця. – Торочить «Смачного, смачного, смачного»! – і незадоволено замахала хвостом.

А куріпка вирвалася з пащі, та й слід її проколдов.

– Гей, де ти? – закричала розгублена лисиця.

– А я від тебе втекла! – почувся тоненький голосок у колючих кущах над урвищем.

Розмалюй.

Василь Земляк

ЧАРІВНИЙ КІНЬ

Я працюю. Не надто кваплячись, але й без лінощів, котрі, як не гірко усвідомлювати, міг успадкувати від своїх прабатьків. Коли їх знемагала нудьга, вони любили піти в храм і помолитися Богу – цим створювали видимість хоч якоїсь праці і, звичайно, заспокоювали себе. Я не ходжу в дозвільні храми, не молюся, я працюю цілими днями, і дивне диво: який короткий тиждень! Я ніколи не встигаю здійснити до кінця задумане. Часто починаю підганяти себе, обкрадаю ночі – і все одно не встигаю. Час летить, як чарівний кінь: переді мною його чорна розвіяна грива, і я ледве-ледве утримуюсь на ньому. Почуваю, що для нормальної їзди на цьому коні мені не вистачає одного дня. Всього лише одного... Не можу придумати назви цьому дневі, не знаю, де умістити його, бо всі дні тижня

вже названі і всі місця заповнені. Навіть щілинки немає, щоб утиснути туди той день, якого мені бракує. Але я добре знаю, як багато міг би зробити, коли б став його володарем. Принаймні на цей день я переніс би всі наради з питань про те, хто як працює решту днів тижня.

Іноді здається, що я вже близький до мети, що я віднайду день, якого мені не вистачає. Але все це лише самозаспокоєння. Ніякими зусиллями мені не вдасться стати володарем цього дня, здобути його, він вислизає, він даленіє, як міраж на дорозі...

Так нехай же не вистачає його і для найфатальнішого – я ладен усе життя мчати за ним на чарівному коні, тільки б не впасти в безодню супокою, і неробства, тільки б не спіткнувся мій шалений, несамовитий кінь!..

Розмалюй.

Олекса Ющенко

Щоб швидше ріс!

Полива під вечір мати
Огірки і кавуни;
Та й роз'яснює хлоп'яті:
– Швидше виростуть вони!
Миттю підбігає Дмитрик
До відра, синок малий
Посміхнувся мамі хитро,
просить:
– І мене полий!
І сміється неня рада:
– Ну, ставай, ставай!
Після цього дощопопада
Буде в нас таки врожай!

Галина Демченко

Червень

Здрастуй, червню!
Здрастуй, літо!
Люба сонячна пора.
Колоситься в полі жито,
Загоряє дітвора.
Червоніють полуниці
Соковиті, запашні,
В хаті зовсім не сидиться.
Ой, які хороші дні!

Ура-а-а-а ...

ГАРМОНІЯ ДУМКИ І СЛОВА

Фестиваль драми і художнього слова ім. О. Духновича відкриває голова Центральної ради СРУСР Павло Богдан.

62-ий річник Фестивалю драми і художнього слова ім. Олександра Духновича зібрав у Словацько-українському культурно-інформаційному центрі у Пряшеві 14-15 травня цього року понад сорок декламаторів у п'ятьох категоріях.

У ході фестивалю у Пряшів завітав Коломийський академічний обласний український драматичний театр ім. Івана Озаркевича, який поставив для дорослого глядача містерію «Гуцульський рік» за творами Гната Хоткевича, а юного глядача порадував мюзикалом «Коза-Дереза» за Миколою Лисенком.

62 ФЕСТИВАЛЬ ДРАМИ І ХУДОЖНЬОГО СЛОВА ІМ. О. ДУХНОВИЧА Результати змагання з художнього читання поезії та прози

Перша категорія – поезія

- 1 місце Ростислав Ліпін (ЗШ ім. Т. Шевченка Пряшів)
- 2 місце Міхаел Ковальчик (ОШ Орябина)
- 3 місце Радослав Стах (ЗШ ім. Т. Шевченка Пряшів)
- 3 місце Барбора Янко (ОШ Убля)

Перша категорія – проза

- 1 місце Олена Чорнозуб (Євангелічна школа Пряшів)
- 2 місце Міла Сточек (ЗШ ім. Т. Шевченка Пряшів)
- 3 місце Сандра Штеньо (ОШ Убля)

Друга категорія – поезія

- 1 місце Лівія Ріган (ОШ Убля)
- 2 місце Максим Шаповаленко (ОШ Важецька Пряшів)
- 3 місце Ростислав Кучер (ОШ Важецька Пряшів)

Друга категорія – проза

- 1 місце Єлизавета Колібачук (ОШ Простейовська Пряшів)
- 2 місце Гліб Сидоров (ОШ Орябина)
- 3 місце Клаудія Данко (ОШ Убля)
- 3 місце Даніел Микита (ЗШ ім. Т. Шевченка Пряшів)

Друга категорія – власна творчість

- 1 місце Дорота Мажерик (ОШ Камениця над Цирохою)
- 1 місце Біанка Лабанц (ОШ Камениця над Цирохою)
- 2 місце Адам Кірнаґ (ОШ Коменського Михалівці)

Третя категорія – поезія

- 1 місце Александра Петрик (ОШ Орябина)
- 2 місце Анна Фролова (ЗШ ім. Т. Шевченка Пряшів)
- 3 місце Петро Кушак (ОШ Орябина)

Третя категорія – проза

- 1 місце Ґабрієла Ковальчик (ОШ Орябина)

Четверта категорія – поезія

- 1 місце Софія Босак (Гімназія П. Горова Михалівці)
- 2 місце Катерина Свадеба (СШ торгівлі і послуг Михалівці)
- 3 місце Аліса Зіллева (ЗШ ім. Т. Шевченка Пряшів)

З ПОШТОВОЇ СКРИНЬКИ

Сковорода знову в Бардієві

Окружна бібліотека імені Давида Гуттесела в Бардієві належала у вівторок 21 травня цього року українському філософу, поету Григорію Сковороді (1722-1794).

Вперше він побував у Бардієві ще осінню 1745 року, коли брав участь в експедиції генерал-майора Федора Втшневського, метою якої було

забезпечити царський двір вином із Токая. На шляху до угорського Токая зупинився і в Бардієві.

Друга «зупинка» Г. Сковороди у цьому районному місті відбулася під час презентації видання – «Hryhorij Skovoroda: Drahý priateľ!» – перекладу творів українського філософа словацькою мовою.

Hryhorij Skovoroda
Drahý priateľ!
(Bajky a miniatúry)

Байки Григорія Сковороди читають (зліва) Данка Ріствей і Ліна Гвать.

Валентин Струтинський

Канікули

Червнєве сонечко зійшло,
всміхнулося тихесенько,
повеселішало село,
і річці нашій весело!

Вода лоскоче береги,
а ті сміються квітами.
Мчимо, веселі, у луги –
діждалися канікул ми.

Тамара Коломієць

Літо

Липа, липа зацвіла! –
Засурмила всім бджола. –
Гей, злітайтеся, подруги,
У гайок на край села.
Там уже не видно віт,
А лише пахучий цвіт.
Наберем багато меду.
Вирушаймо ж у політ! –
Бджоли з пасіки летять,
Липі крону золотять.
І здається, що у липи
Віти струнами бринять.

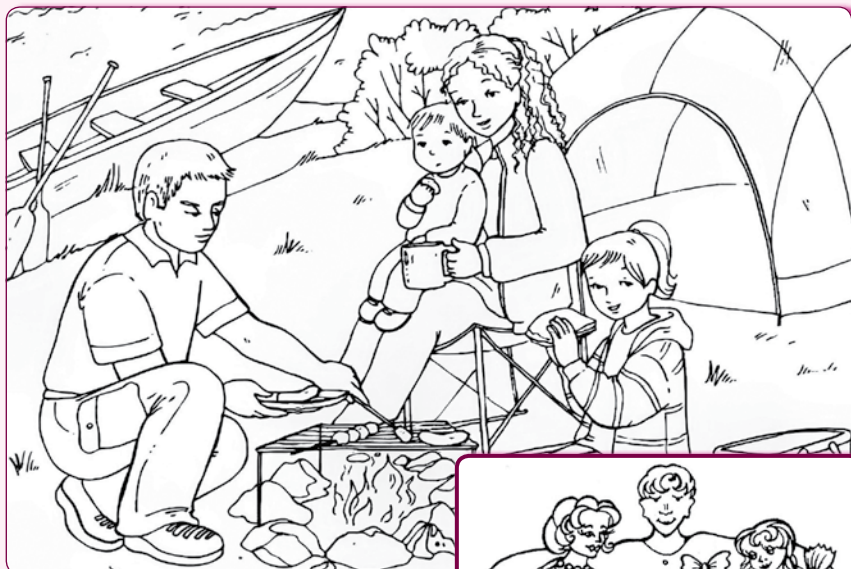

ура-а-а-а ...

Марія Чепурна Прикмети літа

Ластівки літають
Над водою низько,
Хвилі розбивають –
Значить, дощик близько.
Мов червоні квіти,
Хмари в небі синім,
Значить, завтра, діти,
Буде вітер сильний.
А як льону річка
В полі засиніла,
Знайте, що сунічка
У гаю дозріла.

Розмалюй.

Розмалюй.

Грицько Бойко Сонечко моє

З піснею про сонечко
Йду в дитячий сад.
Миле, миле сонечко,
Як тобі я рад!
Сонечко моє
Яснее.
Сонечко здіймається,
Плине в вишині.
Сонечко всміхається
Весело мені.
Сонечко моє
Яснее.
В небі ні хмариночки
Все кругом сія...
Он іде Мариночка
І співа, як я:
Сонечко моє
Яснее.

Євген Шморгун Наша сім'я

Ось така у нас сім'я:
Тато, мама. Віка й я.
Отже, разом у квартирі
Всіх людей живе чотирі.
А виходить плутанина –
Бо сказав татусь, що Віка
Половина чоловіка...
А насправді наша Віка
Майже зовсім вже велика:
Вміє хату підмести
І рахує до п'яти.

Розмалюй.

Марія Пономаренко Кошеня забило лапку

Кошеня забило
Лапку.
Сіло й гірко
Плаче.

Притулилося
До мами –
Біль притих
Неначе.

Марія Яновська

Сонячне літо

Дзумить бджола у липовому цвіті,
І полуниця гріється на сонці.
Весна побігла. По стежині літо
Суниці запашні несе в долоньці.
Виблискують черешні соковиті,
Лягають трави росяні в покоси...

Ой горе тій чайці

Слова Івана Мазепи
Варіант 1
Журливо

Ішли чумаченьки воли попасали
І чаєчку ізігнали, чаєнят забрали

А чаєчка в'ється, об дорогу б'ється,
К сирій землі припадає, чумака благає:

«Ой ви, чумаченьки, ви ще молоденькі,
Верніть моїх чаєняток – вони ще
маленькі!»

«Ой чаєчко наша, неправдонька ваша –
Поварили чаєняток, добра була каша!»

Бодай ви, чумаки, щастя не діждали,
Що ви моїх дрібних діток із гнізда
забрали!»

Бодай ви, чумаки, на Дін не сходили,
Що ви моїх дрібних діток в каші
поварили!».

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Анатолій Мойсієнко

Анатолій Курилович Мойсієнко (нар. 9 липня 1948, с. Бурівка, Чернігівщина) – український поет, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української мови та прикладної лінгвістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Закінчив філологічний факультет Ніжинського державного педінституту імені Миколи Гоголя. У 1993 році захистив кандидатську дисертацію на тему «Іменники деад'єктиви сучасної української літературної мови в ономаціологічному аспекті», докторську «Слово в аперцепційній системі поетичного тексту: декодування Шевченкового вірша» у 1997 р. в Інституті української мови НАН України. Автор ряду досліджень з філології, зокрема книжок:

Опублікував поетичні збірки: «Приємлю» (1986), «Сонети і верлібри», (1996, 1998), «Шахопоезія» (1997), «Сім струн» (1998, 1999), «Віче мечів», (1999) «Нові поезії» (2000), «Спалені камені» (2003), «Мене любов'ю засвітили скрипки» (2006), «Вибране» (2005), «З чернігівських садів: нові сонети і верлібри» (2008), «Синьоліт ліхтарів синьоирій: Книга сонетів» (2018), «Про Вероніку Борачок» (2020).

Твори А. Мойсієнка перекладали німецькою, англійською, російською, білоруською, польською, угорською, румунською мовами.

Виступає також як перекладач з німецької та слов'янських мов. Упорядник.

Член Національної спілки письменників України (1988), один із засновників гурту поетів-паліндромістів «Геракліт» (1991).

Ура-а-а-а ...

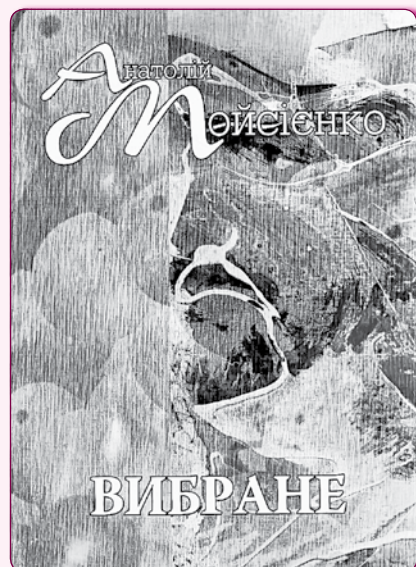
Анатолій Мойсієнко

Дорога заплуталась у яворах
Пружинить корінням тугим дорога...
Зелом і соками б'є на-гора
Земля, красива така до незмоги.

Вже ноги мої в зеленій траві
Заплутались, гай, захмілили...
Так в рідну стихію пірнають «Іли»,
Поклавши на крила собі борвій.

Прибіг прямо з двору малий путівець,
Чекає на дружню розмову...
Тут мій початок і тут мій кінець,
Дорога додому... Дорога додому...

Анатолій Мойсієнко

Випурхнули грози

Випурхнули грози
З хмарних вікон неба...
На вранішні роси
Косар косу клепає.

Випурхнули грози
В золотих громах...
(Де над верболози
Вів співанку птах).

Випурхнули грози
На пахучі квіти...
Буду ніжки босі
Квіточкам я мити.

Максим Рильський

Спинилось літо на порозі

Спинилось літо на порозі
І дше полум'ям на все,
І грому гордого погрози
Повітря стомлене несе.
Умиється зелене літо
І засміється, як дитя, –
Весни ж і весняного цвіту
Чи я побачу вороття?
Чи весняні здійсняться мрії?
Чи літо не обманить їх?
Чи по степу їх не розвіє,
Мов пух на вербах золотих?

Анатолій Мойсієнко

Хмара

До Дніпра прийшла у гості
Синя хмара з високості.
Мовить хмара до Дніпра:
– Дніпре, я твоя сестра.
Довго я блукала в світі...
Ось тобі мої гостинці –
Срібен дощик у рукав...
Ти чекав мене? Чекав?

Куточок кулінарії

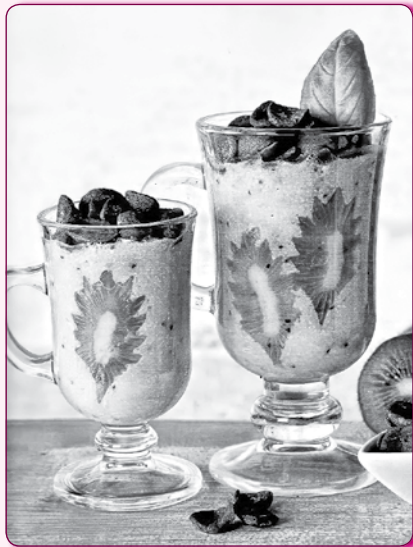
Ранковий десерт «Око дракона»

Продукти:

- 300 г білого йогурту без наповнювачів
- 1 шт. ківі середнього розміру
- 20–30 г замороженого шпинату
- 25 – 50 г рідкого меду
- 25 г сухих шоколадних зернових мюслі (готовий сухий сніданок)

Приготування:

Очисти ківі. Одне ківі наріж кружальцями завтовшки 3–4 мм, і виїмкою для печива з візерунчастими або круглими краями виріж 4 фігурки. Прикріпи їх до сухих стінок двох високих прозорих склянок із внутрішнього боку. Ківі – фрукт вологий, тому його скибки легко прикріпляться до сухих стінок і не будуть сповзати під своєю вагою.

Решту ківі наріж шматочками.

У чашу блендера виклади ківі, йогурт, шпинат, мед та подрібни все до однорідної маси.

Перелий масу у склянки.

Володимир Шинкарук

Дідове літо

І небо холодне, і хмари густі,
Пожовкли дерева, і трави, і квіти,
Відходить найкраща пора у моєму

житті

Її я назвав би «дідове літо».

Ніхто і нічого в душі не шкребе,
Лиш радість безмежна, лиш щастя

без краю

В онуках своїх пізнавати себе

І знати напевно – смерті немає...

Згори виклади сухий сніданок – шоколадні мюслі чи кульки.

Наступного разу розділи йогурт на дві або три частини й одну збий із ківі, а інші – з половиною банана або декількома ягодами полуниці, малини або чорниці. Наливай різнокольоровий йогурт у склянки смужками, чергуючи різні смаки. Замість меду можна використати згущене молоко чи м'ятний сироп.

Також можна змінювати смаки сухих сніданків, які викладають зверху, коли подають страву.

Надія Красоткіна

Літо квітами сміється

Літо квітами сміється,

Пісню радості співає.

Теплим дощиком проліється

І веселкою заграє.

Пригостить у лісі, в полі

Ягідми та ще грибками.

Вітерцем війне на волі,

Мов погратись хоче з нами.

То в покоси раптом ляже,

То росу розсипле рясно.

Дивину якусь покаже...

Літом завжди так прекрасно!

Тамара Коломієць

Літо

Липа, липа зацвіла! –

Засурмила всім бджола.–

Гей, злітайтеся, подруги,

У гайок на край села.

Там уже не видно віт,

А лише пахучий цвіт.

Наберем багато меду.

Вирушаймо ж у політ! –

Бджоли з пасіки летять,

Липі крону золотять.

І здається, що у липи

Віти струнами бринять.

Леся Пилип'юк

Струмочок

Обізвався голосочок:

«Я струмочок, я струмочок!

Я бкорінчик переміг –

Через нього перебіг!

Хворостинку відштовхнув

І камінчик, що заснув.

З-під землі я рвусь на волю,

Щоб набігатися вволю,

Наспіватись доскочу!

Нз а взимку – замовчу».

Ура-а-а-а ...

Зникла музика

Котра з віолончелей
моя? Знайди
відповідний
силует, щоб
зрозуміти це!

Відповідний
інструмент

